

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.] mener vi, at det er det eneste rimelige, at befolkningen skal tage stilling ved en folkeafstemning. Det skal de altså efter alt at dømme også alene af den grund, at der ikke er de 5/6 flertal i folketingsalen, som grundloven ellers kræver.

Men man bør tænke på, at de tillidsmænd, som vælgerne har valgt, er valgt på de samme idealer, som vælgerne har tilsluttet sig, og selv om vi ikke skal dyrke autoriteter, bør det mane til eftertanke, at et så stort flertal i denne sal, der daglig behandler emner om udenrigshandelen og om international politik, er overbevist om, at vi tjener det danske folks sag bedst ved at sige ja.

Statsministeren (J. O. Krug): Jeg skal endnu en gang appellere til tingets medlemmer og dermed til hele det danske vælgerfolk om at stemme ja ved folkeafstemningen om EF.

Vi skal gøre det af økonomiske grunde. Industri, landbrug og fiskeri og andre danske erhverv vil have ægte, varige og veldokumenterede fordele ved at træde ind i dette europæiske samarbejde. Det vil desuden være en fordel for europæiske lønarbejdere, for europæiske forbrugere, at en så god leverandør af gode og i forhold til det øvrige Europa billige fødevarer bliver medlem af dette fællesskab.

Vi skal også gøre det af politiske grunde. Medlemskab giver os indflydelse, giver os mulighed for at medvirke og indvirke på vigtige politiske afgørelser, der under alle omstændigheder vil blive truffet af Fællesskaberne, afgørelser, som vi ved at stå udenfor ingen indflydelse får på, men alligevel af begivenhederne vil være tvunget til at indrette os efter. Og man kan vel sige, at selve kernemønstret for alt folkestyre, selve hovedmotivet til alt folkestyre, netop har bygget på disse ønsker om indflydelse og medvirken.

Vi skal også sige ja af hensyn til landets selvstændighed. Vi er et meget lille land i en meget stor sammenhæng, det vil vi være, hvad enten vi står udenfor eller indenfor. Men står vi indenfor, så har vi en forhandlingsposition, så har vi medbestemmelsesret, og så har vi en større økonomisk tryghed.

Alle disse ting må dog være væsentlige for at underbygge og fæstne et lille lands selvstændighed.

Vi skal også gøre det af udenrigspolitiske grunde. Jeg nævner med vilje denne grund sidst, fordi den for mig står som den svageste, idet af alle de ti lande, der nu forhåbentlig bliver medlemmer af det udvidede EF, er de ni i forvejen medlemmer af NATO, og det bliver i forbindelse med NATO, at de vigtigste udenrigspolitiske drøftelser vil blive ført.

Men jeg har sagt det før og skal gentage det her: Europa er en svag verdensdel i en farlig verden — vi har for nylig set meget oprørende beviser på denne sætningens rigtighed — og her må det være en styrkelse for os, at ti europæiske lande vil drøfte udenrigspolitiske forhold med hinanden, inden man i andre sammenhænge ud fra hver selvstændige regerings beslutning skal træffe de internationale aftaler.

Jeg synes, at udsigterne til, hvad et medlemskab kan føre med sig, rummer enorme visioner og store perspektiver. Jeg synes, at de, der siger nej, siger et godt og negativt nej, de har jo intet at stille i stedet for, ikke andet end en henvisning til et nordisk alternativ, som de jo godt selv ved ikke eksisterer.

Vi skal have et voksende nordisk samarbejde. På det nordiske statsministermøde i Oslo den 1. september fik vi bekræftet, at vi vil få et voksende nordisk samarbejde. Det vil gælde, hvad enten vi kommer ind i EF eller ikke. Men som jeg har sagt før, og som jeg skal gentage her: jeg tror, at de nordiske landes tilknytning til EF på forskellig vis vil gøre det nødvendigt for os i de nordiske landes regeringer at mødes, før vigtige beslutninger skal træffes i Bruxelles, for at kende hinandens standpunkter og synspunkter bedst muligt, vide, hvordan vi kan hjælpe hinanden bedst muligt. Altså, hvis man er for nordisk samarbejde, er man for EF.

Til allersidst vil jeg sige: det ligger mig fjernt at forestille mig, at nogen form for trusler kunne omvende en nej-siger eller få en tvivler til at stemme ja. Jeg tror, det, der skal få tvivlerne til at stemme ja på folkeafstemningsdagen, skal være kendsgerningerne og tilliden.

Hermed sluttede forhandlingen.